

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1889. ΑΡΙΘ. 263.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρώσεως.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2. Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

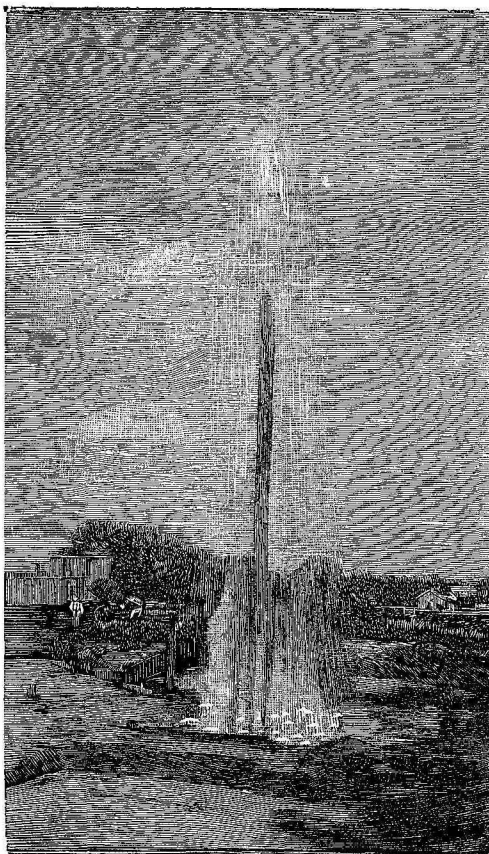
ΑΡΤΕΣΙΑΝΟΝ ΦΡΕΑΡ.

Τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα διαφέρουν ἀπὸ τὰ κοινὰ φρέατα κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀνοίγονται συνήθως εἰς κοιλάδας ἢ πεδιάδας μεταξὺ δύο ὑψωμάτων· τοῦτο δὲ κάμνει τὸ ὕδωρ νὰ ἀνέρχεται πολὺ ὑψηλότερον εἰς τὰ ἀρτεσιανὰ παρὰ εἰς τὰ κοινὰ φρέατα. Πρὸς τούτοις, τὰ ἀρτεσιανὰ εἶναι πολὺ μικροτέρας διαμέτρου ἀπὸ τὰ κοινὰ, καὶ τοῦτο βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ πλησιέστερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε ἀρτεσιανὸν φρέαρ, ὅπου τὸ ὕδωρ ὄχι μόνον ἔρχεται μέχρι τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ καὶ σφενδονίζεται ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα! Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ παριστανόμενον τοῦτο φρέαρ εἶναι μοναδικόν. Ἀπεναντίας ὑπάρχουν πλέον τῶν ἑκατὸν τοιαῦτα φρέατα εἰς τὴν αὐτὴν Πολιτείαν. Ἡ πολιτεία αὕτη εἶναι ἡ Δακὸτα, μία τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν καὶ ἔχει ἑκτασὶν ἴσην μετὰ τὴν τῆς Νορθηγίας, Μεγάλης Βρεττανίας, καὶ Ἰταλίας, ὁμοῦ.

Τὰ ἀρτεσιανὰ ταῦτα φρέατα τῆς Δακὸτας ἔχουν βάθος ἰσο — 500 μέτρων, καὶ δίδουν διαρκῇ καὶ σταθερὰν ροὴν ὕδατος, ἀδιάφορον πόσα τοιαῦτα φρέατα ἀνοιχθῶσιν ἐκεῖ πλησίον. Ἡ δὲ δύναμις, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, πολλάκις

ἀνέρχεται εἰς πίεσιν 20 — 24 λιτρῶν κατὰ τετραγ. ἑκατοστόμετρον. Ἡ μεγάλη αὕτη πίεσις χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς κωμπούλεις διὰ τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ ὡς κινήτριος δύναμις μηχανῶν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι εἶναι ἀσυγκρίτως εὐθηνότερα τοῦ ἀτμοῦ. Εἰς τὴν πόλιν Γιάγκτον, μηχανὴ δυνάμειος 40 ἵππων, ἥτις κινεῖ ἐργοστάσιόν τι ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ παρέχει ἠλεκτρικὸν φῶς ὅλην τὴν νύκτα, κινεῖται ὑπὸ ἀρτεσιανοῦ φρέατος, ἡ κατασκευὴ τοῦ ὁποίου ἐκόστισε μόνον ὅσον θὰ ἐκόστιζεν ἡ ἀγορὰ ἀτμομηχανῆς, καὶ οὕτως ἀποφεύγονται αἱ δαπάναι διὰ ἀνθρακας, μισθοδοσίας θερμαστῶν, μηχανικῶν, κτλ.

Ἀρτεσιανὸν φρέαρ.

— Καὶ ἀστεῖον λαθρεμπορίον.

Νεόνυμφον τι ζεύγος ἐπέστρεphen εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀφοῦ εἶχε κάμει περιοδεῖαν μέχρι Βρυξελλῶν. Καθὼς ἐπλησίαζεν ὁ σιδηροδρόμος εἰς τὰ Γερμανικὰ σύνορα, ἡ νύμφη ἀνίσχυρος ὡμολόγησεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅτι ἔχει ποσότητα ὠραιότητος διατέλλας εἰς τὸν σάκκον της, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ πληρώσῃ βαρὺν δασμὸν, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν κρύψῃ μέσα εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦ πύλου. Ὁ σύζυγος τὸ ἔκαμην, ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὰ σύνορα καὶ οἱ τελωνοφύλακες, οἵτινες πάντοτε ὑποπτεύονται τὰς νέας κυρίας, ἔκαμαν αὐστηροτάτην ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ πράγματα των, δὲν εὗρον τίποτε. Ὁ τελώνης, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, τοὺς συνώδευσεν μέχρι τοῦ τραίνου, ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν εἰσήρ-

τοὺς συνώδευσεν μέχρι τοῦ τραίνου, ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν εἰσήρ-

γοντο εἰς τὸ βαγόνι, ὁ νέος σύζυγος ἔβαλλος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὅτι δὲν τὸν εἶχον καταλάβει, καὶ λησμονῶν τὴν θαντέλλαν μέσα εἰς τὸν πῖλόν τοῦ, ἀπεκαλύφθη διὰ τὴν χαιρετήσῃ τὸν προσήνῃ τελώνῃ, καὶ ἡ θαντέλλα ἐκτυλιχθεῖσα τὸν ἐσπῆσεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς εἶδος βέλο! ! Φαντασθῆτε τὴν σκηνήν!

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Οὕτω διήλθεν ὁ μὴν τοῦ Μαΐου, ὁ πρῶτος μὴν τῆς ἀνοιξέως εἰς τὰ ὅρη ἐκεῖνα, ἡ δὲ Χαΐδη καὶ ὁ Πέτρος ἀπέρασαν πολλὰς εὐχαρίστους ὥρας ἐπὶ τῶν ὁρέων, συζητοῦντες περὶ πολλῶν ἀντικειμένων τὰ ὅποια ἀπῆντων εἰς τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ὁ Πέτρος εἶχε πάρει μαζὺ τοῦ πρὸς ἀνάγνωσιν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἐνῷ ἡ Χαΐδη ἴστατο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης τοῦ παποῦ, κυττάζουσα πρὸς τὴν κατωφέρειαν τοῦ ὄρους, αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν εἰς τι ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον ἐφάνη εἰς τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀκουσίως ἐφώναξε, «Παποῦ, παποῦ! ἔλα ἐδῶ γρήγορα! Ἰδέ! ἰδέ!»

Ὁ παποὺς ἐξῆλθεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Χαΐδης καὶ πράγματι εἶδεν ἀσυνήθην συνοδείαν ἀναβαίνων πρὸς αὐτοὺς. Τῆς συνοδείας ταύτης ἐπροπορεύοντο δύο ἄνθρωποι βαστάζοντες ἀνοικτὸν φορεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθητο κοράσιον περιτυλιγμένον μὲ γούναν. Κατόπιν αὐτῆς ἤρχετο ἵππος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵππευε γυνὴ συνομιλοῦσα ζωηρῶς μὲ τὸν ὁδηγόν, ὅστις περιεπάτει εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς. Ἡ πολθρόνα, ἡ πόσον γνωστὴ εἰς τὴν Χαΐδην, ἤρχετο κατόπιν, συρομένη ἐπὶ τῶν τροχῶν τῆς ὑπὸ ἄλλου νέου, ἐπειτα ἠκολούθει βαστάζος φέρων μέγα δέμα καρπετῶν γουναρικῶν, καὶ σαλίων.

Εἶναι αὐτοὶ! εἶναι αὐτοὶ! ἐπὶ τέλους! ἐφώναξεν ἡ Χαΐδη, καὶ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ αὐτοὺς, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς εὗρεθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κ. Κλάρας! Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφθασε καὶ ὁ παποὺς ὅστις ἐδεξιώθη τοὺς νεοελθόντας μὲ εἰλικρινῇ ἀπλότητα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ.

Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς, ἡ κυροῦλα Σῆσμαν στραφεῖσα πρὸς τὸν Παποῦ εἶπε· «Πόσον μεγαλοπρεπῆ θεῖον κατέχετε ἐδῶ ἐπάνω, μπάρπα Κάρολε! Ποῖος ἤμπορούσε νὰ τὸ πιστεύσῃ! Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ σὲ ἐφθόνει διὰ τοῦτο! Καὶ ἡ Χαΐδη, πόσον διαφορετικὴ φαίνεται! Ὁμοιάζει μὲ ὠραῖον τριαντάφυλλον ἑτοιμον νὰ ἀνοιξῇ τὰ πέταλά του εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ λαμπροῦ ἡλίου

σας, συνάμα δὲ ἐχάιδευσε τὴν Χαΐδην εἰς τὸ πρόσωπον. Τί λέγεις, Κλάρα, δὲν εἶνε μεγαλοπρεπὴς ἡ τοποθεσία αὕτη;

—Μεγαλοπρεπστάτη τῷ ὄντι. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην νὰ ἴδω τοιαύτην ἐδῶ! Μοί φαίνεται δέ, ὅτι ἤμπορούσα νὰ μένω ἐδῶ πάντοτε!

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ γέρων ἔφερε τὴν πολθρόναν πλησίον τῆς κ. Κλάρας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς αὐτήν, ὡς ἀναπαυτικωτέραν, ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνη ἐκάθησε, τὴν ἐδίπλωσε προσεκτικῶς μὲ μίαν ἀπὸ τὰς γούνας, τὰς ὁποίας ἔφερον, ὡς ἐάν ἦτο συνειθισμένος νὰ περιποιητῇται ἀσθενεῖς ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν.

—Ἐὰν ἐγνώριζον ποῦ ἐσπούδασες νὰ περιποιητῇσαι ἀσθενεῖς, θὰ ἔσταλλον ἐκεῖ ὅλας τὰς τροφούς διὰ νὰ μάθουν τὴν τέχνην ταύτην καθὼς σύ, εἶπεν ἡ κ. Σῆσμαν.

—Τὸ ἔμαθα διὰ τῆς πείρας μάλλον, κυρία μου, παρὰ διὰ τῆς σπουδῆς. Ὁ λοχαγὸς μου, κατὰ τὴν τρομερὰν μάχην τῆς Σικελίας, ἐπληγώθη βαρέως, καὶ εἶχον νὰ τὸν μεταφέρω εἰς τὸ νοσοκομεῖον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶ μέχρι τοῦ θανάτου του, τὸ ὅποιον διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Ἐὰν δέ μοι δώσετε τὴν ἄδειαν θὰ προσπαθῆσω νὰ περιποιηθῶ καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν ὅσον δυνηθῶ.

Καὶ πρῶτον θὰ σὰς συστήσω τὸν ἀνοικτὸν ἔερα. Ἡ κυρία Κλάρα πρέπει νὰ ἐβγαίνῃ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐδῶ ὁ ἀήρ μας εἶναι τόσο λεπτὸς καὶ ὑγιεινὸς ὥστε θὰ τὴν ὠφελήσῃ μέγας.

—Ὡ, ἐὰν ἤμπορούσα νὰ ἐξεργωμαι καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ νὰ βλέπω τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἐβλεπον μόνον εἰς ζωγραφίας, θὰ ἐδίδον ὅ,τι εἶχον, εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα.

—Αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατον, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρων. Ἰδοὺ ἐγὼ θὰ σύρω τὴν πολθρόναν σου ἐξω εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἡ χλόη εἶναι τόσο δροσερά, ὁ δὲ δροσερὸς ἀήρ καὶ ἡ θέα τῶν ὑψηλῶν ἐλάτων θὰ σὲ εὐχαριστήσουν καὶ θὰ σὲ ὠφελήσουν. Ταῦτα εἰπὼν ἔσυρε τὴν πολθρόναν ὑποκάτω τῶν δένδρων.

—Εἰς τὴν θέαν τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐφθانون μέχρι σχεδὸν τοῦ ἐδάφους, ἡ κ. Κλάρα ἐξεφώνησε, «Πόσον μεγάλα καὶ ὠραῖα εἶναι τὰ δένδρα ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά! Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι ὑπῆρχον τόσο ὑψηλὰ δένδρα! Καὶ τί ἄνθη! τί ἄνθη! καὶ ποῖα ποικιλία χρωμάτων! καὶ ποῖα εὐωδία! Ὡ Χαΐδη, δὲν θαυμάζω τώρα, ὅτι ἐπιθυμοῦσες τόσο πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὰ βουνά σου ταῦτα!

—Ἄ! κυρία Κλάρα, ἀκόμη δὲν εἶδες τὸ ἥμισυ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ὁρέων